



SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2006-730-0184

Dato: 12. januar 2007

Til

Folketinget - Retsudvalget

Den 19. december 2006 orienterede jeg Retsudvalget om Folketingets Ombudsmands endelige redegørelse af 18. december 2006 om ophævelse af bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006 om afgørelser fra told- og skatteforvaltningen der ikke kan påklages til Skatteministeriet. Jeg kan nu oplyse, at bekendtgørelsen vil blive ophævet i nærmeste fremtid.

I redegørelsen henstillede Ombudsmanden, at ministeriet straks ophæver bekendtgørelsen.

I min orientering af Retsudvalget den 19. december 2006 oplyste jeg, at redegørelsen var et led i en længerevarende korrespondance mellem Ombudsmanden og Skatteministeriet om ovennævnte bekendtgørelse. Jeg oplyste videre, at Skatteministeriets opfattelse var, at der var hjemmel til at udstede bekendtgørelsen, og at denne opfattelse var baseret på lovforslagets bemærkninger og forarbejderne under Skatteudvalgets behandling af lovforslaget. Jeg henviste bl.a. til, at det tydeligt fremgik af forarbejderne, at det ikke var forudsat hverken af skatteministeren eller af Skatteudvalget, at Skatteministeriet skulle være klageinstans for konkrete klager over told- og skatteforvaltningen.

Jeg var i den forbindelse særligt opmærksom på, at dersom Folketingets Ombudsmand havde ret i sin opfattelse af, at Skatteministeriet efter almene forvaltningsretlige principper

er rette instans for visse klager over SKAT, var der risiko for, at denne retstilstand var i strid med bestemmelsen i skatteforvaltningslovens § 14, stk. 1, nr. 1. Heri fastslås grundprincippet om, at skatteministeren ikke kan træffe afgørelse om en ansættelse af skat eller om en vurdering af fast ejendom.

Det var således afgørende for mig, før jeg tog stilling til en eventuel ophævelse af bekendtgørelsen, at få afklaret rækkevidden af Skatteministeriets forpligtelse til at behandle klager over SKAT. I den hensigt at afklare bl.a. dette spørgsmål blev der den 4. januar 2007 afholdt et møde hos Folketingets Ombudsmand mellem denne og embedsmænd fra Skatteministeriet.

Efter afholdelsen af dette møde har Folketingets Ombudsmand besvaret departementschef Peter Lofts brev af 19. december 2006, (som Retsudvalget har modtaget i kopi), i et brev af 8. januar 2007. Ombudsmandens brev vedlægges.

Det fremgår af Folketingets Ombudsmands brev, at Skatteministeriets kompetence til at behandle klager over SKAT efter Ombudsmandens opfattelse er særdeles afgrænset, jf. nedenstående citat:

”Skatteministeriet kan således ikke behandle klager over Skats sagsbehandling hvis en klage angår sagsbehandlingsregler som efter deres art kan få betydning for spørgsmålet om, hvorvidt en afgørelse som (i sidste administrative instans) kan påklages til Landsskatteretten, er gyldig eller indholdsmæssig rigtig, men Skatteministeriet skal behandle andre klager over Skats sagsbehandling, f.eks. en klage over en sagsbehandlers adfærd eller sagsbehandlingstiden.”

I lyset af ovenstående forløb har jeg nu underskrevet en bekendtgørelse om ophævelse af bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006.

Jeg kan tilføje, at det fortsat er min opfattelse, at det ikke er hensigtsmæssigt, at Skatteministeriet skal behandle klager over sagsbehandlingsmæssige forhold i SKAT, såsom klager over en sagsbehandlers adfærd eller sagsbehandlingstiden. Det skyldes, at en klagebehandling i disse sager må munde ud i afgørelser af skønsmæssig karakter, og at forebyggelse af tilsvarende fejl i fremtiden vil skulle ske gennem SKATs anvendelse af instruktionsbeføjelser over for sine medarbejdere.

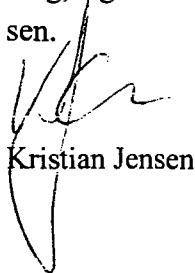
Jeg kan i den forbindelse oplyse, at Folketingets Ombudsmand den 11. oktober 2006 har afgivet en redegørelse vedrørende bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006 om afgørelser fra told- og skatteforvaltningen der ikke kan påklages til Skatteministeriet. I et følgebrev hertil skrev Ombudsmanden bl.a. følgende:

”Hvis Skatteministeriet ønsker at afskære rekurs til ministeriet i sager om Skats sagsbehandling – hvilket jeg har forståelse for kan være hensigtsmæssigt – henstiller jeg at der søges tilvejebragt den fornødne lovhjemmel...”

Jeg agter at følge Ombudsmandens henstilling og vil derfor ultimo januar 2007 fremsætte et lovforslag, der indeholder en bestemmelse om, at Skatteministeriet efter lovens ikrafttræden ikke længere skal være klageinstans for klager over SKATs sagsbehandling.

I stedet har jeg anmodet SKAT om at tilrettelægge interne procedurer, der sikrer en alternativ klagebehandling af disse sager inden for enhedsforvaltningens rammer. Det sikres herved, at enhver klage vil blive behandlet to gange.

Denne supplerende redegørelse har jeg også sendt til Folketingets Skatteudvalg, ligesom Folketingets Ombudsmand vil blive orienteret om redegørelsen.



Kristian Jensen



/Kaj-Henrik Ludolph



FOLKETINGETS OMBUDSMAND

Gammeltorv 22, 1457 København K
Telefon 33 13 25 12. Telefax 33 13 07 17
Personlig henvendelse 10-15

Skatteministeriet
Nicolai Eigtsveds Gade 28
1402 København K

Dato: 08 JAN. 2007

J.nr.: 2006-3787-299
2006-2273-299
Sagsbehandler: NA5
(Bedes anført ved henvendelser)
Akt. nr.: 14

Vedrørende ophævelse af bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006 om afgørelser fra told- og skatteforvaltningen der ikke kan påklages til Skatteministeriet, ministeriets j.nr. 2006-730-0184

På baggrund af Skatteministeriets brev af 19. december 2006 og mødet den 4. januar 2007 mellem ministeriet og Folketingets Ombudsmand vender jeg hermed tilbage til sagen.

Formålet med mødet var at drøfte spørgsmålet om fremgangsmåden med hensyn til ophævelse af ovennævnte bekendtgørelse, herunder tidspunktet for ophævelsen og den retlige betydning af at en bekendtgørelse ikke har hjemmel. Jeg henviser i den forbindelse til mit brev af 22. december 2006 til skatteministeren.

Ministeriet tilkendegav ved mødet den 4. januar 2007 at ministeriet kan tilslutte sig min opfattelse af at bekendtgørelsen ikke har hjemmel, og at ministeriet derfor vil følge min henstilling om at ophæve bekendtgørelsen straks. Ministeriet tilkendegav desuden at ministeriet behandler klager over Skats sagsbehandling som om bekendtgørelsen ikke var udstedt indtil et kommende lovforslag der afskærer klageadgangen til ministeriet, måtte være vedtaget af Folketinget og trådt i kraft.

Under drøftelsen af de spørgsmål som sagen rejser, herunder spørgsmål af forvaltningsretlig karakter, fandt jeg anledning til at præcisere at der er en lang række sagsbehandlingsspørgsmål som skal behandles i det særlige klagesystem med Landsskatteretten som højeste administrative myndighed. De såkaldte garantiforskrifter som knytter sig til en afgørelse og har betydning for gyldigheden af en afgørelse som kan påklages til (i sidste administrative instans) Landsskatteretten, skal således behandles i det særlige klagesystem og kan ikke behandles af Skatteministeriet.

Jeg kan i øvrigt henvise til Skatteministeriets opregning i redegørelse af 14. september 2006 af eksempler på forhold der kan påvirke resultatet af Skats materielle afgørelse:

- ”– Inhabilitet hos SKATs medarbejdere.
- Manglende gennemførelse af partshøring.
- Manglende eller mangelfuld begrundelse for SKATs afgørelse.
- Manglende udarbejdelse af sagsfremstilling i sager, hvor sagsfremstilling skal udarbejdes, før SKAT kan træffe en afgørelse.
- Manglende kompetence: SKAT har truffet afgørelse på et område, som ikke er henlagt til SKAT.”

Jeg kan desuden henvise til at jeg i min redegørelse af 11. oktober 2006 (j.nr. 2006-2273-299) tilsluttede mig Skatteministeriets opregning af eksempler. Jeg skrev at opregningen ikke var udtømmende, og at jeg blot ville tilføje at f.eks. officialprincippet (undersøgelingsprincippet) også anses for at være en garantiforskrift.

Jeg henviser også til at skatteministeren ikke kan træffe afgørelse om en ansættelse af skat eller om en vurdering af fast ejendom, herunder om de med sådanne ansættelser forbundne bevillinger eller dispensationer, jf. § 14, stk. 1, nr. 1, i skatteforvaltningsloven.

Skatteministeriet kan således ikke behandle klager over Skats sagsbehandling hvis en klage angår sagsbehandlingsregler som efter deres art kan få betydning for spørgsmålet om hvorvidt en afgørelse som (i sidste administrative instans) kan påklages til Landskatteretten, er gyldig eller indholdsmæssig rigtig, men Skatteministeriet skal behandle andre klager over Skats sagsbehandling, f.eks. en klage over en sagsbehandlers adfærd eller sagsbehandlingstiden.

Med henvisning til mit brev af 18. december 2006 og min redegørelse af samme dato beder jeg fortsat om underretning om det videre forløb med hensyn til ophævelse af bekendtgørelsen.

Med venlig hilsen

Jens Møller
direktør